

Ад рэдакцыі

Украінскі нумар “ARCHE” паўстаў найперш з практычнай патрэбы: даць беларусам прыклады таго, як можна пісаць, дас্যледаваць, аналізаваць, мысліць у *сътуацыі*, набліжанай да беларускай. Па-другое, з корці адкрыць для нашых людзей кірунак найноўшага украінскага мысленія, самабытнасць украінскае літаратуры апошніх гадоў. Па-трэцяе, з ахвоты зьмяніць вобраз Украіны ў вачах беларускага чытача.

Цягам 90-х “Украіна” стала азначаць для беларусаў развал. Як адзначае ў сваім артыкуле *кіеўскі палітоляг* Максім Стрыха, па паказыку валавога ўнутранага прадукту на душу насельніцтва Беларусь цяпер роўна ўдвай апярэджае Украіну (6876 даляраў супраць 3458). З-за разрыву ва ўзоўнях жыцця і прававой сывядомасці насельніцтва, у справядлівасці разьмеркаваныя нацыянальнага багацця многія беларусы сталі ўспрымаць Украіну як краіну “поўдня” ня толькі ў геаграфічным сэнсе. Нягледзячы на адчайнае сацыяльна-еканамічнае становішча, ува Украіне за апошнія дзесяць гадоў былі напісаныя тэксты, інтэлектуальнае і эстэтычнае багацце якіх стане шмат для каго з чытачоў “ARCHE” неспадзянкай.

Амаль увесе нумар прысьвечаны пісьменству і думцы 90-х. Апошняе дзесяцігодзьдзе стала надзвычай плённым для украінскай літаратуры і гуманістыкі. Украіна дасягнула значна большага культурнага сувэрэнітэту, чымся Беларусь. Маштаб зьдзейсненага ўкраінцамі ў ліку іншага паказвае, як мала зроблена беларусамі за першую дэкану незалежнасці. Адбіраючы матэрыялы для Украінскага нумару, мы зьвярталі найбольшую ўвагу на тыя галіны, у якіх беларускае “адставанье” ад Украіны найбольш відавочнае, — гісторыю ідэяў, тэорию нацыяналізму, палітычную думку. І на жанры — эсэ, рэцензii, агляду. Аднак побач друкуюцца і прыўкрасныя ўзоры украінскае прозы 90-х: Юр'я Андрушовіча, Уладзімера Дзібровы, Аксаны Забужкі, Іздрыка. Шэраг вершаў выбітных украінскіх лірыкаў Наталкі Белацэрківец, Уладзімера Рымарука, Васіля Стуса, Рыгора Чубая падаюцца на мове арыгіналу — роднаснасць нашага культурнага досьведу гэта дазваляе, а ў перакладзе яны амаль непазыбежна шмат страцілі б. Творы ж Сяргея Жадана, Аляксандра Ірванца перастварыў па-беларуску Андрэй Хадановіч, блізкі ім эстэтычна і духоўна.

Наш падыход да адбору тэкстаў вызначыўся ў нечым па апазыцыі да “украінскага нумару” часопісу “Полымя”, што пабачыў съвет летась. Тады як крытычныя артыкулы Канстанціна Маскальца і Міколы Рабчука стануць каштоўным дапаўненнем да падборкі матэрыялаў, прысьвеченых постаці Васіля Стуса, у часопісе “Крыніца”.

Стэрэатыпнаму ўяўленню пра Украіну як тэрыторыю заняпаду адпавядае зваротнае клішэ пра Беларусь як пра тэрыторыю цемры, краіну, у якой спыніўся час, навязанае ўкраінцам украінскім СМІ. Хоць гэтыя стэрэатыпы небеспадстайныя — як дакладна зацеміў беларускі мовазнаўца Юрась Бушлякоў, 90-я гады выявілі, што Беларусь была русіфікованая мацней за Украіну, тады як Украіна была саветызаваная мацней за Беларусь, — яны шкодзяць рэалістычнаму ўспрыманью сябе і для разбурэння іх патрэбны высілак і нас, і нашых украінскіх сяброў.

Дзякую богу, мы ўзаемна цікавыя яснаю думкаю, гаючым словам. З такіх і склаўся гэты таўшчэзны нумар.

Застаецца толькі скласці падзяку “Перакладчыцкай майстэрні” пры Львоўскім універсітэце імя Франка і яе кіраўніцы Марыі Габлевіч за дапамогу ў ажыцьцяўленыні працы над перакладам раману Ю. Андруховіча “Маскавіяда”, ягонага ж эсэ “Шаўчэнка іs OK” ды апавяданьня У. Дзібровы “Дзень нараджэння”.

Увогуле ж нумар не пабачыў бы съвету бяз шчодрай дапамогі Украінскага Фонду “Відродження”, сяброўскіх парадаў Віталія Панамарова, мудрага ўплыву Аксаны Забужкі і Міколы Рабчука, энэргіі Рамана Кабца.

Летась часопіс “ARCHE” выдаў Габрэйскі нумар, цёпла стрэты як беларускімі, так і жыдоўскімі коламі. Сёлете падрыхтаваны фундамэнтальны Украінскі нумар, які вы трymаеце ў руках. Налета, дасьць Бог, зъявіцца Літоўскі. Ёсьць задумы адчыніць старонкі “ARCHE” здабыткам польскай культуры апошніх гадоў, прысьвяціць некалькі месяцаў рэдакцыйнае працы падсумаванью расейскіх дасьледаваньняў, што вядуцца ў Беларусі. І безумоўны прыярытэт — падрыхтоўка “Нямецка-беларускага нумару” часопісу.